

Sygn. akt II A Ka 64/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA Ewa Leszczyńska-Furtak (spr.)

Sędziowie SSA Rafał Kaniok

SSO (del.) Anna Kalbarczyk

Protokolant sekr. sąd. Olaf Artymiuk

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego oraz przedstawiciela oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. – J. R. (1)

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2018 r.

sprawy:

I. K. (1) z domu S., urodz. (...) w K., córki R. i A. z domu M.,

Oskarżonej o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt V K 199/15

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 600 (sześciuset) złotych tytułem zwrotu wydatków za pomoc prawną udzieloną oskarżycielowi w postępowaniu odwoławczym przez ustanowionego pełnomocnika;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonej 980 (dziewięćset osiemdziesiąt) złotych, a od oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. 150 (sto pięćdziesiąt) złotych opłaty za drugą instancję oraz obciąża ich wydatkami postępowania odwoławczego po połowie.

UZASADNIENIE

I. K. (2) została oskarżona o to, że:

- w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 13 czerwca 2011 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem będąc członkiem zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z/s w W. ul. (...) lok.(...) oraz będąc upoważniona do zajmowania się sprawami finansowymi spółki na podstawie umowy o pracę, a nadto dysponując upoważnieniem do konta spółki prowadzonego w banku (...) S.A. o nr (...) i dysponując prawem do dysponowania środkami pieniężnymi na nim zgromadzonymi, a nadto dysponując dostępem do kasy spółki na podstawie dowodów wypłat KW i fikcyjnych delegacji służbowych oraz na podstawie przedkładanych do biura księgowości podrobionych rachunków

za niewykonane usługi, które to dokumenty przedkładała w celu użycia za autentyczne i na tej podstawie dokonywała nieuprawnionych przelewów z w/wym. konta na konto o numerze (...) należącym do niej i wypłat z kasy środków pieniężnych w łącznej wysokości 291.082,53 zł a nadto dokonywała nieuprawnionych wypłat gotówki z kasy spółki na podstawie dowodów wypłat KW w łącznej wysokości 238.050 zł dokonując przywłaszczenia powierzonych jej pieniędzy w łącznej kwocie 529.132,53 zł, co stanowi mienie znacznej wartości w ten sposób, że:

- w okresie od 14 stycznia 2009 r. do 10 grudnia 2010 r. na podstawie dowodów wypłat: KW nr 10 z dnia 14.01.2009 r. na kwotę 11000 zł, KW nr 31 z dnia 23.01.2009 r. na kwotę 7000 zł, KW nr 102 z dnia 27.03.2009 r. na kwotę 6.000 zł, KW nr 86 z dnia 11.03.2009 r. na kwotę 4000 zł, KW nr 85 z dnia 11.03.2009 r. na kwotę 4000 zł, KW nr 81 z dnia 06.03.2009 r. na kwotę 7000 zł, KW nr 76 z dnia 03.03.2009 r. na kwotę 4000 zł, KW nr 131 z dnia 28.04.2009 r. na kwotę 7000 zł, KW nr 118 z dnia 09.04.2009 r. na kwotę 6000 zł, KW nr 111 z dnia 07.04.2009 r. na kwotę 7000 zł, KW nr 154 z dnia 29.05.2009 r. na kwotę 6000 zł, KW nr 147 z dnia 21.05.2009 r. na kwotę 3000 zł; KW nr 141 z dnia 08.05.2009 r. na kwotę 5000 zł, KW nr 175 z dnia 24.06.2009 r. na kwotę 3050 zł, KW nr 226 z dnia 31.08.2009 r. na kwotę 10000 zł, KW nr 211 z dnia 04.08.2009 r. na kwotę 3000 zł, KW nr 252 z dnia 23.09.2009 r. na kwotę 3000 zł, KW nr 242 z dnia 16.09.2009 r. na kwotę 3000 zł, KW nr 234 z dnia 07.09.2009 r. na kwotę 4000 zł, KW nr 266 z dnia 09.10.2009 r. na kwotę 4000 zł, KW nr 318 z dnia 24.11.2009 r. na kwotę 3000 zł, KW nr 299a z dnia 17.11.2009 r. na kwotę 6000 zł, KW nr 305 z dnia 12.11.2009 r. na kwotę 5000 zł, KW nr 297 z dnia 04.11.2009 r. na kwotę 3000 zł, KW nr 338 z dnia 10.12.2009 r. na kwotę 4000 zł, KW nr 334 z dnia 04.12.2009 r. na kwotę 6000 zł dokonała przywłaszczenia powierzonych pieniędzy z kasy spółki w łącznej kwocie 134 050 zł;

- w okresie od 7 stycznia 2010 r. do 5 lipca 2010 r. na podstawie dowodów wypłat: KW nr 6 z dnia 07.01.2010 r. na kwotę 4000 zł, KW nr 17 z dnia 19.01.2010 r. na kwotę 6000 zł, KW nr 74 z dnia 17.03.2010 r. na kwotę 4000 zł, KW nr 69 z dnia 11.03.2010 r. na kwotę 6000 zł, KW nr 68 z dnia 09.03.2010 r. na kwotę 6000 zł, KW nr 58 z dnia 04.03.2010 r. na kwotę 8000 zł, KW nr 104 z dnia 29.04.2010 r. na kwotę 7000 zł, KW nr 100 z dnia 23.04.2010 r. na kwotę 6000 zł, KW nr 95 z dnia 20.04.2010 r. na kwotę 10.000 zł, KW nr 86 z dnia 01.04.2010 r. na kwotę 5000 zł, KW nr 128 z dnia 21.05.2010 r. na kwotę 3000 zł, KW nr 156 z dnia 29.06.2010 r. na kwotę 10.000 zł, KW nr 148 z dnia 17.06.2010 r. na kwotę 4000 zł, KW nr 136 z dnia 02.06.2010 r. na kwotę 2000 zł, KW nr 164 z dnia 05.07.2010 r. na kwotę 5500 zł dokonała przywłaszczenia powierzonych pieniędzy z kasy spółki w łącznej kwocie 86500 zł,

- w okresie od 14 marca 2011r. do 13 czerwca 2011r. na podstawie dowodów wypłat: KW 74 z dnia 14.03.2011 r. na kwotę 6000 zł, KW nr 82 z dnia 17 marca 2011r. na kwotę 4000 zł, KW nr 90 z dnia 29.03.2011r. na kwotę 3000 zł, KW nr 154 z dnia 30.05.2011r. na kwotę 3000 zł, KW nr 145 z dnia 23.05.2011r. na kwotę 6000 zł, KW nr 153 z dnia 26.05.2011r. na kwotę 7000 zł, KW nr 180 z dnia 13.06.2011r. na kwotę 10000 zł dokonała przywłaszczenia powierzonych pieniędzy z kasy spółki w łącznej kwocie 39 000 zł;

- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej jak 12 lutego 2009 r. nie później niż 31.03.2011 r. dokonała wypłaty kwoty 66 878 zł w ten sposób, że przedstawiła do działu księgowości Biura (...) podrobione rachunki z firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w W. o numerach: - (...) z dnia 12.02.2009 r. na kwotę 2700 zł; - (...) z dnia 20.07.2009 r. na kwotę 2700 zł; - (...) z dnia 25.05.2009 r. na kwotę 3700 zł; - (...) z dnia 25.06.2009 r. na kwotę 2700 zł; - (...) z dnia 25.05.2010 r. na kwotę 6700 zł; - (...) z dnia 01.09.2010 r. na kwotę 5700 zł; - (...) z dnia 25.10.2010 r. na kwotę 8700 zł; - (...) z dnia 25.06.2010 r. na kwotę 3700 zł; - (...) z dnia 25.03.2010 r. na kwotę 6700 zł; - (...) z dnia 25.03.2010 r. na kwotę 4700 zł; - (...) z dnia 25.11.2010 r. na kwotę 4700 zł; - (...) z dnia 25.11.2010 r. na kwotę 8700 zł; - (...) z dnia 04.03.2011r. na kwotę 5478 zł;

- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż w marcu 2008r. nie później niż w sierpniu 2008 r. dokonała wypłaty kwoty 25612 zł w ten sposób, że przedstawiła do działu księgowości Biura (...) podrobione rachunki wystawione dla firmy (...) Ltd Sp. z o.o. z/s ul. (...) w W. o numerach: - (...) z dnia 24.03.2008 r. na kwotę 3810 zł; - (...) z dnia 08.06.2008 r. na kwotę 4237 zł; - (...) z dnia 08.07.2008 r. na kwotę 2480 zł; - (...) z dnia 08.08.2008 r. na kwotę 3237 zł; - (...) z dnia 02.06.2008 r. na kwotę 2480 zł; - (...) z dnia 04.02.2008 r. na kwotę 4408 zł; - (...) z dnia 18.04.2008 r. na kwotę 2480 zł; - (...) z dnia 18.04.2008 r. na kwotę 2480 zł;

- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż w styczniu 2008 r. nie później niż w listopadzie 2009 r. dokonała wypłaty kwoty 52.840 zł w ten sposób, że przedstawiła do działu księgowości Biura (...) podrobione rachunki wystawione dla P. B. (...) Usługi (...) o numerach

- (...) z dnia 21.09.2009 r. na kwotę 3500 zł
- (...) z dnia 01.09.2009 r. na kwotę 2500 zł
- (...) z dnia 15.03.2008 r. na kwotę 4750 zł
- (...) z dnia 02.01.2008 r. na kwotę 3500 zł
- (...) z dnia 28.12.2009 r. na kwotę 3600 zł
- (...) z dnia 25.05.2009 r. na kwotę 3500 zł
- (...) z dnia 20.10.2009 r. na kwotę 5000 zł
- (...) z dnia 20.10.2009 r. na kwotę 5120 zł
- (...) z dnia 20.02.2009 r. na kwotę 6500 zł
- (...) z dnia 30.11.2009 r. na kwotę 4500 zł
- (...) z dnia 5.11.2009 r. na kwotę 5250 zł
- (...) z dnia 20.03.2009 r. na kwotę 5120 zł;

- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż w maju 2008 r., nie później niż w sierpniu 2010 r. dokonała wypłaty kwoty 81739,14 zł w ten sposób, że przedstawiła do działu księgowości Biura (...) podrobione rachunki wystawione dla T..pl. S.A. z/s W. ul. (...) o numerach:

- (...) z dnia 02.05.2008 r. na kwotę 5150,64 zł;
- (...) z dnia 10.05.2010 r. na kwotę 5000 zł;
- (...) z dnia 30.07.2010 r. na kwotę 2370 zł;
- (...) z dnia 10.06.2010 r. na kwotę 2160 zł;
- (...) z dnia 05.05.2009 r. na kwotę 1980 zł;
- (...) z dnia 30.04.2009 r. na kwotę 2800 zł;
- (...) z dnia 31.03.2009 r. na kwotę 6800 zł;
- (...) z dnia 02.02.2009 r. na kwotę 2750 zł;
- (...) z dnia 16.09.2008 r. na kwotę 2950 zł;
- (...) z dnia 1.06.2009 r. na kwotę 3040 zł;
- (...) z dnia 24.03.2009 r. na kwotę 3150 zł;
- (...) z dnia 16.05.2008 r. na kwotę 5152,54 zł;

- (...) z dnia 16.05.2008 r. na kwotę 1585,96 zł;
- (...) z dnia 30.12.2009 r. na kwotę 1680 zł;
- (...) z dnia 20.01.2010 r. na kwotę 4800 zł;
- (...) z dnia 10.02.2010 r. na kwotę 4800 zł;
- (...) z dnia 16.08.2008 r. na kwotę 5150 zł;
- (...) z dnia 16.08.2008 r. na kwotę 5150 zł;
- (...) z dnia 02.02.2009 r. na kwotę 2750 zł;
- (...) z dnia 10.06.2010 r. na kwotę 3400 zł;
- (...) z dnia 03.07.2010 r. na kwotę 3780 zł;
- (...) z dnia 16.08.2010 r. na kwotę 3560 zł;
- (...) z dnia 16.09.2009 r. na kwotę 1780 zł;
- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 12 marca 2008 r. dokonała wypłaty kwoty 3427,20 zł stanowiącej równowartość 960 Euro na podstawie wystawionego na swoje nazwisko oraz nazwisko J. R., J. fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu w B. z dn. 12.03.2008 r. w ramach wyjazdu służbowego na podstawie podrobionej faktury (...) z dnia 12.03. (...) nr (...)
- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 23 czerwca 2009 r. dokonała wypłaty kwoty 8063,43 zł na podstawie wystawionego na nazwisko J. oraz K. fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu (...) w Hiszpanii w ramach wyjazdu służbowego udokumentowanego na podstawie podrobionej faktury nr (...)
- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 6 września 2009 r. dokonała wypłaty kwoty 6159,20 zł stanowiącej równowartość 950 Euro na podstawie wystawionego na nazwisko M. M. (1) i J. K. fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu (...) we Francji w ramach wyjazdu służbowego;
- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 20 września 2009 r. dokonała wypłaty kwoty 4539,02 zł na podstawie wystawionego na nazwisko K. i K. fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu (...) w Hiszpanii w ramach wyjazdu służbowego udokumentowanego na podstawie podrobionej faktury nr (...)
- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 4 maja 2009 r. dokonała wypłaty kwoty 5047,51 zł na podstawie wystawionego na nazwisko L. J. (1) i J. R. (1) fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu (...) w Hiszpanii w ramach wyjazdu służbowego;
- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 25 kwietnia 2009 r. dokonała wypłaty kwoty 3312,74 zł stanowiącej równowartość 730 Euro na podstawie wystawionego na nazwisko J. oraz K. fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu (...) we Francji w ramach wyjazdu służbowego udokumentowanego na podstawie podrobionej faktury nr (...);
- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 6 września 2009 r. dokonała wypłaty kwoty 3967,40 zł na podstawie wystawionego na nazwisko I. K. (2) i J. R. (1) fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu (...) hotel na Malcie w ramach wyjazdu służbowego;
- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż

12 kwietnia 2008 r. dokonała wypłaty kwoty 2872,80 zł na podstawie wystawionego na nazwisko K. i R. fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu (...) we W. w ramach wyjazdu służbowego udokumentowanego na podstawie podrobionej faktury nr (...)

- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 3 lipca 2008 r. dokonała wypłaty kwoty 3815,82 zł na podstawie wystawionego na nazwisko M. fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu (...) w ramach wyjazdu służbowego na podstawie podrobionej faktury z dnia 03.07.2008 r. nr (...);

- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 28.04.2008 r. dokonała wypłaty kwoty 3469,13 zł na podstawie wystawionego na nazwisko I. K. (2), R., M., J. fikcyjnego pobytu w hotelu (...) w ramach wyjazdu służbowego; na podstawie podrobionej faktury z dn. 28.04.2008 r. nr (...);

- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 5 czerwca 2008 r. dokonała wypłaty kwoty 4875,59 zł na podstawie wystawionego na nazwisko I. K. (2), R. fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu (...) w ramach wyjazdu służbowego; na podstawie podrobionej faktury z dn. 05.06.2008 r. nr (...);

- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 20 sierpnia 2008 r. dokonała wypłaty kwoty 8276,34 zł na podstawie wystawionego na nazwisko K., K. fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu (...) w ramach wyjazdu służbowego; na podstawie podrobionej faktury z dn. 20.08.2008 r. nr (...);

- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 23 lipca 2008 r. dokonała wypłaty kwoty 4543,55 zł na podstawie wystawionego na nazwisko K., R. fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu (...) w ramach wyjazdu służbowego; na podstawie podrobionej faktury o nr (...);

- w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 2 czerwca 2009 r. dokonała wypłaty kwoty 1643,66 zł na podstawie wystawionego na nazwisko L. J. fikcyjnego potwierdzenia pobytu w hotelu w B. w ramach wyjazdu służbowego; na podstawie podrobionej faktury (...) nr (...)2009 r.

tj. o przestępstwo określone w art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem w dniu 24 października 2017 r. sygn. akt V K 199/15:

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej I. K. (2) uznał ją za winną tego, że w okresie od 1.01.2008 r. do 13.06.2011 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając jako autentycznych podrobionych dokumentów w postaci rachunków i potwierdzeń wyjazdów służbowych, poprzez wprowadzenie tym w błąd, doprowadziła Spółkę (...) Sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 276.212,63 zł tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na zasadzie art. 11 § 3 k.k. z mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 100 (stu) stawek dziennych w wysokości 40 (czterdziestu) złotych stawki dziennej;

II. na zasadzie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej na okres próby lat 3 (trzech);

III. na zasadzie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia przez oskarżoną I. K. (2), na rzecz (...) Sp. z o.o. w W., w części szkody, w kwocie 51.200 zł (pięćdziesiąt jeden tysięcy dwieście złotych);

IV. zasądził od oskarżonej I. K. (2), na rzecz Skarbu Państwa, kwotę 980 zł (dziewięćset osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty, oraz obciążył ją w 1/2 części kosztami postępowania w sprawie;

V. na zasadzie art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić (...) Sp. z o.o. dowody rzeczowe opisane w postanowieniu na kartach 674-675 akt, pozostawiając w aktach ich kserokopie;

VI. dowody rzeczowe opisane w postanowieniach na karcie 581 akt i 686 akt pozostawił w aktach sprawy, a także pozostawił w aktach sprawy dowody rzeczowe opisane w postanowieniu na kartach 671-672, w zakresie w jakim znajdują się w aktach sprawy.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonej oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Obrońca I. K. (2) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 295 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności łagodzącej w postaci częściowego naprawienia szkody przez oskarżoną I. K. (2) oraz niezastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary pomimo istnienia przesłanek do jego zastosowania.

W konkluzji wniósł o zmianę pkt I wyroku Sądu I instancji poprzez orzeczenie wobec I. K. (2) kary grzywny zamiast kary pozbawienia wolności, z zastrzeżeniem zawieszenia wykonania kary grzywny przy zastosowaniu przepisów względniejszych dla sprawy co do możliwości zawieszenia wykonania kary grzywny.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, to jest art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu przez Sąd dowolnej, a nie swobodnej, sprzecznej z zasadami logiki, oceny dowodu w postaci zeznań świadka J. R. (1), który wyjaśnił, że zwrot kwoty w wysokości 225.000 zł przez oskarżoną na jego rzecz był dokonany z tytułu zwrotu pożyczki uprzednio udzielonej oskarżonej przez świadka, nie zaś wpłatą z tytułu częściowego naprawienia szkody wyrządzonej Spółce, co poskutkowało błędnym ustaleniem, że oskarżona dokonała częściowego naprawienia szkody wyrządzonej Spółce, a w konsekwencji;

2. orzeczenie wobec oskarżonej I. K. (2) środka karnego w postaci obowiązku naprawienia przez oskarżoną szkody w rażąco, niewspółmiernie łagodnej wysokości, to jest w kwocie 51.200 zł, przy jednocześnie prawidłowym ustaleniu przez Sąd, że Spółka poniosła szkodę w wysokości nie mniejszej niż 276.212,63 zł, zaś szkoda ta nie została przez oskarżoną naprawiona chociażby w części.

W konkluzji wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie wobec oskarżonej na zasadzie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody na rzecz Spółki, w całości, to jest w kwocie 276.212,63 zł;

2. zasądzenie od oskarżonej na rzecz Spółki kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarówno apelacja obrońcy oskarżonej, jak i apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazały się niezasadne. Mając jednak na uwadze, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego złożył wyłącznie ten drugi podmiot, pisemne motywy zostaną ograniczone do tej części rozstrzygnięcia, do której odnosi się apelacja wniesiona na niekorzyść oskarżonej.

Wbrew wywodom apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, Sąd Okręgowy nie obraził art. 7 kpk, nie opierając poczynionych ustaleń faktycznych na tej części zeznań świadka J. R. (1), w której negując naprawienie przez oskarżoną szkody wyrządzonej zarzucanym czynem, powołuje się on na zwrot przez nią prywatnej pożyczki.

Depozycjom świadka J. R. (1) w przedmiotowej kwestii brakuje wszak konsekwencji, która stanowi istotne kryterium ocenne wiarygodności zawartych w nich treści.

Analizując kolejne relacje świadka, nie sposób nie dostrzec, że wskazując na prywatny charakter rozliczenia kwoty określonej na 250.000 zł, pierwotnie twierdził on: „Pożyczyłem jej pieniądze parę lat wcześniej na zakup mieszkania w kwocie dwustu kilkudziesięciu tysięcy złotych”, nie potrafiąc powiedzieć, czy i jak pożyczka została udokumentowana (k. 76 verte), aby już podczas następnego przesłuchania zeznać, że pieniądze te pożyczali I. i J. K. na początku lat dwutysięcznych w kwocie, której świadek nie umiał sprecyzować, wyrażając jedynie pewność co do wartości 200.000 zł. Świadek R. utrzymywał przy tym, że „Część tych pieniędzy 225 tys. jest to zwrot tej pożyczki. Nie potrafię powiedzieć jaka część” (k. 91 verte) oraz inaczej niż wcześniej zapewniał, że pożyczka była udokumentowana, tyle, że nie przedstawił żadnego dokumentu na poparcie swoich twierdzeń.

Kolejne depozycje, złożone przez J. R. (1) w dniu 5 grudnia 2014 r. dostarczają jeszcze innych informacji odnośnie spornej okoliczności, wszak tym razem świadek utrzymywał, iż „225 tys. to był zwrot pożyczek, których jej udzielałem w latach 2000-2010. Było to wiele pożyczek. I. K. (2) miała wówczas różne potrzeby i pożyczala ode mnie pieniądze na swoje potrzeby i na potrzeby firmy. Pieniądze, które jej pożyczałem stanowiły moją prywatną własność. Główne pożyczki w latach 2000-2002, a mniejsze sumy później” (k. 445 - zbiór C)

Jakkolwiek zatem świadek konsekwentnie przyznawał, że oskarżona około czerwca 2012 r. zwróciła mu sumę 225.000 zł., to nie wiążąc tego faktu ze sprawą pokrycia ujawnionych niedoborów na rachunkach pokrzywdzonej spółki, nie przedstawił bynajmniej jednolitej wersji odnośnie innych powodów przekazania mu tej sumy.

Zmienność relacji świadka nie daje podstaw do jednoznacznego wywnioskowania w oparciu o ich treść, jaką konkretnie kwotę miałby on pożyczyć (200.000 zł, 225.000 zł, 250.000 zł, czy też inną), kiedy pożyczka miała zostać udzielona (na początku lat dwutysięcznych, czy w okresie od 2000 r. do 2010 r.), na co była przeznaczona (na różne potrzeby oskarżonej i firmy, czy na mieszkanie), kto był pożyczkobiorcą (oskarżona samodzielnie, czy też oskarżona wraz z mężem), czy była to jednorazowa pożyczka, czy też kilka odrębnych (udzielona jednorazowo na początku lat dwutysięcznych, czy liczne pożyczki z lat 2000-2002, a następnie mniejsze kwoty do 2010 r.), wreszcie, czy ta czynność cywilnoprawna znalazła odzwierciedlenie w jakichkolwiek dokumentach, czy też przybrała jedynie ustną formę.

Rozbieżności tych nie sposób wyjaśnić również przez pryzmat zeznań świadka I. R. (1), której relacja w tym zakresie ograniczyła się do stwierdzenia „Państwo K. pozyskali od nas pieniądze, od męża, w kwotach znacznych, bo to było na zakup mieszkania. Nie wiem ile, jakie kwoty.”.

Przede wszystkim jednak strona skarżąca, zarówno przed Sądem Okręgowym, jak i w postępowaniu odwoławczym nie przedstawiła żadnego dokumentu, który potwierdzałby fakt zawarcia jakiejkolwiek pożyczki pomiędzy oskarżoną a J. R. (1), chociaż ciężar dowodu – zwłaszcza w modelu postępowania quasi kontradiktoryjnego, jakie toczyło się w badanej sprawie – spoczywa na tym, kto zgłasza twierdzenie.

Tymczasem to właśnie wskazania wiedzy, logicznego rozumowania i życiowego doświadczenia, do których odwołuje się art. 7 kpk w swych dyrektywach odnośnie podejmowania ocen, dyktują wniosek, że w przypadku udzielenia pożyczki tak znaczącej kwoty, wierzyciel zadbałby zarówno o udokumentowanie tego faktu, jak i o zabezpieczenie dowodu swojego uprawnienia do zwrotu należności z tego tytułu.

Te same kryteria prowadzą do konstatacji, że nawet osoba o wysokim statusie majątkowym, stając się stroną stosunku zobowiązaniowego w wyniku udzielenia innej osobie pożyczki sumy stanowiącej mienie znacznej wartości, potrafiłaby sprecyzować przynajmniej essentialia negotii zawartej umowy w postaci kwoty tej pożyczki.

Nie sposób zatem podważyć racjonalność oceny Sądu Okręgowego, który zmienne, niekonsekwentne i nie poparte żadnym materialnym dowodem w zakresie którejkolwiek z prezentowanych wersji, zeznania świadka J. R. (1) odnośnie tytułu zwrotu kwoty 225.000 zł uznał za nieprzekonujące.

Oceny tej nie dezawuuują wywody apelacji, w których skarżący wybiórczo odwołuje się wyłącznie do wersji przedstawionej przez świadka w dniu

9 maja 2016 r. na rozprawie, przemilczając całokształt jego depozycji w omawianym zakresie. Warto jednak zaznaczyć, że w tychże zeznaniach świadek mówił o pożyczce udzielonej „parę lat wcześniej”, co stanowi kolejną wersję czasową, jeśli zważyć, że parę oznacza kilka.

Trudno byłoby też kwestionować powziętą przez Sąd metiti ocenę zeznań świadka I. R. (2) w tej kwestii, jako enigmatycznych, skoro świadek zdystansowała się od jakiegokolwiek wiedzy na temat rzeczony pożyczki, poza ogólnym wskazaniem na jej udzielenie na cele mieszkaniowe.

Jakkolwiek zatem Sąd Okręgowy nie przytoczył w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowej analizy treści relacji świadków w kontestowanym zakresie, to ewidentnie wyprowadził z nich logiczne wnioski.

O trafności rozstrzygnięcia nie decyduje bowiem jego uzasadnienie, lecz materiał stanowiący podstawę orzeczenia, z którym każde rozstrzygnięcie musi zostać skonfrontowane, a uzasadnienie stanowi jedynie punkt wyjścia do dokonania takiej konfrontacji w ramach kontroli odwoławczej, ułatwiając zbadanie zasadności i ocenę werdyktu. Ta ostatnia nie jest wszak niemożliwa nawet wówczas, gdy – jak w przedmiotowej sprawie – pewna ogólnikowość motywacji pociąga za sobą konieczność sięgania do szczegółowej treści dowodów, stanowiących podstawę rekonstrukcji faktów. Ustalone fakty oraz stanowiące podstawę ich rekonstrukcji dowody, zostały tymczasem w pisemnych motywach wyroku wskazane, a te ostatnie napotkały wyartykułowane oceny. Pomimo, iż dla pełnej klarowności wyprowadzonych wniosków konieczna jest niekiedy bardziej wnikliwa analiza treści dowodów, nie wywołuje to jednakowoż stanu braku możliwości skontrolowania rezultatu tegoż wnioskowania.

Immanentnym jest, że ciężar udowodnienia przeniesienia własności rzeczy ruchomej (pieniędzy) na pożyczkobiorcę obciąża pożyczkodawcę, zaś wykazanie zwrotu – pożyczkobiorcę (vide: wyrok SA w Białymstoku z dnia 7 lutego 2013 r., I ACa 814/12, LEX nr 1289374).

W przedmiotowych realiach żaden z oskarżycieli nie przedstawił dowodów pozwalających na dokonanie pewnego ustalenia, jakoby przekazanie przez oskarżoną kwoty 225.000 zł stanowiło zwrot długu zaciągniętego w formie pożyczki od J. R. (1).

Oskarżona natomiast - wbrew stanowisku skarżącego - klarownie wskazała, iż po tym, jak wykryto wypłaty wykonane na poczet kwestionowanych delegacji, „Pan R. szantażem wyciągnął ode mnie 225 tys. zł. Zostałam zastraszona prokuratorem”, wiążąc spłatę przedmiotowej kwoty z ujawnieniem zarzucanych jej wyłudzeń środków na szkodę spółki (...) Sp. z o.o.

Na wynikający z wyjaśnień oskarżonej tytuł zwrotu przedmiotowej sumy pieniędzy wskazuje również fundamentalna logika faktów, w tym zbieżność tego zachowania z czasem ujawnienia jej oszukańczych zabiegów, która implikuje wniosek, iż I. K. (2) zwróciła znaczną część wyłudzonych pieniędzy właśnie z tej przyczyny, aby uniknąć zaangażowania w sprawę organów ścigania i uchronić się przed odpowiedzialnością karną za popełnione przestępstwo. Tego rodzaju skutkami nie groziłoby natomiast niewywiązanie się z cywilno-prawnej umowy pożyczki i z logicznego punktu widzenia trudno zakładać, że po ujawnieniu wynikającego z czynu niedozwolonego zobowiązania wobec spółki, oskarżona regulowałaby najpierw niezwiązane z nim prywatne długi, niezagrożone konsekwencjami karnoprawnymi.

Jakkolwiek bowiem w postępowaniu oskarżona konsekwentnie nie przyznawała się do winy, to taka postawa stanowiła wyraz realizacji uprawnionej linii obrony, nie kolidując z częściowym naprawieniem szkody, zwłaszcza w konfrontacji z zeznaniami samej I. R. (1), według której podczas prywatnej rozmowy z nią I. K. (2) potwierdziła fakt wyprowadzania pieniędzy ze spółki.

W tej sytuacji za prawidłowe uznać należy ustalenie Sądu I instancji, iż przekazane przez oskarżoną J. R. (1) pieniądze w bezspornej wysokości 225.000 zł, stanowiły częściowe naprawienie szkody majątkowej wyrządzonej spółce w wyniku oszukańczych zabiegów.

Nie kwestionując zatem prawidłowości ustalonego przez Sąd orzekający rozmiaru szkody wyrządzonej przestępstwem na kwotę 276.212,63 zł, skarżący niezasadnie stara się podważyć rozstrzygnięcie polegające na obciążeniu sprawcy tegoż przestępstwa obowiązkiem naprawienia szkody w części stanowiącej różnicę (w zaokrągleniu) pomiędzy szkodą całkowitą a zwróconą już sumą 225.000 zł.

Konkludując, w ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczenie oparte na podstawie art. 46 kk jest prawidłowe.

O ile natomiast oskarżona i świadek J. R. (1) byli stronami jakiegokolwiek umowy pożyczki, to wierzyciel nie jest pozbawiony możliwości dochodzenia jej zwrotu w drodze postępowania cywilnego, gdzie będzie mógł dowodzić istnienia tytułu zobowiązaniowego do dochodzenia roszczeń, wszak postępowanie karne nie służy temu celowi.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego uznał za niezasadną, nie znajdując podstaw do zmiany wyroku w zaskarżonej w niej części.

Nie uwzględniając obydwu wniesionych apelacji, obciążono stronę skarżącą wyrok na niekorzyść połową należnych Skarbowi Państwa wydatków w postępowaniu odwoławczym oraz opłatą ustaloną na kwotę 150 zł.

Z tych wszystkich przyczyn Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji wyroku.